

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellanten,

tegen de uitspraak in zaken nrs. 07/3958 en 07/3894 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 30 augustus 2007 in de
gedingen tussen:

appellanten

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 12 januari 2007 heeft de minister van Justitie aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 30 augustus 2007, verzonden op 5 september 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 2 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Appellanten hebben een nader stuk ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de *Vreemdelingenwet 2000*, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

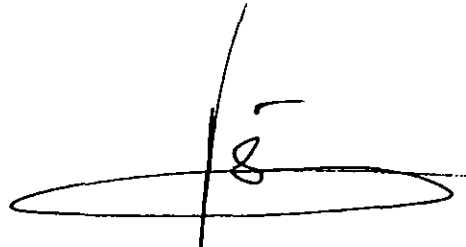
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 november 2007

210.

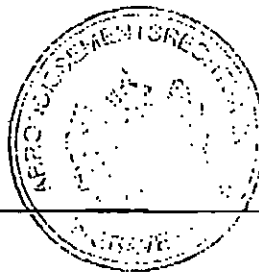
Verzonden: 28 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

AFSCHRIJF

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 07/3958 en 07/3894

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op _____
V-nummer _____geboren op _____
V-nummer _____

beiden van Afghaanse nationaliteit,

eisers,

gemachtigde: mr. J.F. de Ruijter de Wildt, advocaat te Groningen,

en

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE,

voorheen de Minister van Justitie,

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. J.C. aan 't Goor, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 30 september 2004 hebben eisers aanvragen om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij beschikkingen van 12 januari 2007 afwijzend op de aanvragen beslist.

1.2. Bij beroepsschrift van 25 januari 2007 hebben eisers tegen de hiervoor genoemde beschikkingen beroep ingesteld.

1.3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eisers toegezonden en hen in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.4. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 27 augustus 2007. Eisers zijn aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen**Feiten en standpunten van partijen**

Zaaknummer: Awb 07/3958 en 07/3894

blad 2

2.1. Eisers hebben eerder, te weten op 21 januari 2002 respectievelijk 26 december 2001, aanvragen ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel. Bij beschikkingen van 10 respectievelijk 9 april 2003 zijn deze aanvragen afgewezen. Deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zutphen, heeft de hiertegen gerichte beroepen op 30 september 2004 (Awb 03/27233 en 03/27565) ongegrond verklaard. Daarmee zijn de beslissingen op de aanvragen van 21 januari 2002 en 26 december 2001 onherroepelijk geworden.

2.2. Vervolgens hebben eisers op 30 september 2004 een brief geschreven aan de toenmalige Minister waarin zij aangeven gegevens te verzamelen voor een nieuw asielverzoek en waarin zij verwijzen naar de schrijnendheid van hun situatie. Bij brieven van 11 november 2005 heeft verweerder eisers laten weten dat hij de brieven van 30 september 2004 opvat als asielaanvragen als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) en dat hij in die brieven een verzoek leest om gebruik te maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid. Deze aanvragen zijn bij beschikkingen van 12 januari 2007 afgewezen. Laatstgemelde beschikkingen liggen thans ter beoordeling voor.

2.3. Eisers hebben allereerst aan hun, thans aan de orde zijnde, herhaalde aanvraag van 30 september 2004 ten grondslag gelegd dat verweerder geen juiste beslissing heeft genomen op hun eerste aanvraag. Eisers zijn niet gevlucht voor de Taliban, maar voor de Mujaheddin. Verder hebben zij – samengevat – de volgende feiten en omstandigheden naar voren gebracht:

- stukken betreffende de activiteiten van hun vader die in 1995 door zijn politieke tegenstanders zou zijn vermoord (een toespraak die hun vader in 1990 in het toenmalige parlement heeft gehouden, verklaringen van van 12 juni 2003, 9 februari 2004 en 16 mei 2005, ongedateerde fax van de voorzitter van de Raad van Kabul van de Jonbesch);
- stukken betreffende de publicaties van eiser 1 in Afghanistan in 1997 en 1998 en latere herpublicatie (de publicaties zelf, een verklaring van Peshanpour, vertaald in een e-mail van 10 mei 2005 en een ongedateerde fax van van het Nationaal Congres van Afghanistan);
- ongedateerde brieven van de moeder van eisers;
- stukken betreffende de verslechtering van de situatie in Afghanistan, o.a. voor journalisten (BBC Persian.com van 29 mei en 18 juni 2005);
- stukken betreffende (inburgerings)activiteiten van eisers in Nederland.

2.4. Verweerder heeft de aanvraag met toepassing van artikel 4:6, tweede lid, Awb, afgewezen. Daarbij is overwogen dat de aan de aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden niet kunnen worden beschouwd als nieuw in de zin van artikel 4:6 van de Awb, nu enkele daarvan al zijn meegenomen in de vorige procedure, dan wel in die procedure hadden kunnen worden ingebracht, andere ongedateerd zijn zodat niet kan worden vastgesteld of het om nieuwe feiten gaat, en weer andere de algemene situatie in Afghanistan betreffen. In de bestreden beschikking heeft verweerder voorts aangegeven dat hij geen aanleiding ziet voor toepassing van de inherente afwijkingsbevoegdheid.

2.5. Eisers stellen zich allereerst op het standpunt dat artikel 4:6 Awb zich niet verdraagt met de uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 11 januari 2007 inzake althans dat deze uitspraak nieuw recht inhoudt, zodat

Zaaknummer: Awb 07/3958 en 07/3894

blad 3

verweerder artikel 4:6 Awb ten onrechte – althans onjuist – heeft toegepast.

Verder hebben zij aangevoerd dat de door hen aangebrachte feiten en omstandigheden, anders dan in de bestreden beschikking is vermeld, wel nieuw zijn. Bij aanvullend beroep hebben zij nog een aantal stukken betreffende de verslechterende (algemene) situatie in Afghanistan overgelegd.

Tenslotte hebben eisers betoogd dat verweerder niet ongemotiveerd voorbij had mogen gaan aan hun beroep op toepassing van de inherente afwijkingsbevoegdheid.

Beoordeling van de beroepen

2.6. Het beroep van eisers op de uitspraak van het EHRM inzake Salah Sheekh begrijpt de rechtbank aldus dat volgens eisers toepassing van artikel 4:6 in strijd is met deze uitspraak dan wel dat deze uitspraak een (kennelijk relevante) wijziging van recht inhoudt zodat toepassing van artikel 4:6 Awb niet aan de orde is.

2.7. Nog daargelaten of jurisprudentie, in dit geval van het EHRM, een (relevante) wijziging van het recht kan inhouden, bedoelde uitspraak dateert van ver na indiening van de herhaalde aanvragen van 30 september 2004 (en van slechts één dag voor de bestreden beschikkingen), zodat die aanvragen nimmer in verband met bedoelde uitspraak als nieuwe aanvragen kunnen worden opgevat. Artikel 83 Vw 2000 sorteert hier evenmin het door eisers beoogde effect, nu gewijzigd recht – als daarvan al sprake zou zijn – geen omstandigheid is die op grond van dat artikel in beroep kan worden meegenomen. Treedt na de bestreden beschikking, dat wil zeggen in de beroepsfase, in het relevante recht een wijziging op dan ligt het op de weg van betrokkene op basis van die wijziging een nieuwe aanvraag in te dienen. Uit de uitspraak inzake valt voorts niet af te leiden dat een bepaling als artikel 4:6 Awb als strijdig met enige verdragsbepaling buiten toepassing zou moeten worden gelaten. Evenmin is gebleken van zeer bijzondere omstandigheden als bedoeld in de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 19 mei 2004 (ABRS) (JV 2004, 313) op grond waarvan artikel 4:6 buiten toepassing zou moeten blijven.

De rechtbank overweegt verder als volgt.

2.8. Vooropgesteld moet worden dat met de uitspraak van 30 maart 2004 van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zutphen, in rechte is komen vast te staan dat eisers niet kunnen worden aangemerkt als vluchteling, dat eisers bij uitzetting naar Afghanistan geen reëel risico lopen op een behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en dat evenmin sprake is van klemmende redenen van humanitaire aard die tot verblijfsaanvaarding nopen. De aanvragen van 30 september 2004, die thans ter beoordeling voorliggen, worden aangemerkt als herhaalde aanvragen als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Ingevolge voormeld artikel 1, aanhef en onder f, Vw 2000 wordt onder 'herhaalde aanvraag' verstaan: een aanvraag, die op grond van artikel 4:6, tweede lid, Awb kan worden afgewezen.

2.9. Ingevolge artikel 4:6, eerste lid, Awb is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden, indien na een geheel of gedeeltelijke afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan. Ingevolge artikel 4:6, tweede lid, Awb kan het bestuursorgaan zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 Awb de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking, wanneer geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden vermeld.

Zaaknummer: Awb 07/3958 en 07/3894

blad 4

2.10. Ter beoordeling aan de rechtbank staat, gelet op de vaste lijn in de jurisprudentie van de ABRS, slechts of ter onderbouwing van zijn aanvraag van 30 september 2004 nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden naar voren heeft gebracht die voor verweerder aanleiding hadden moeten zijn om terug te komen op de reeds onaanastbare beschikkingen van respectievelijk 10 en 9 april 2004. De ABRS merkt als nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden aan feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve gelet op artikel 31, eerste lid, Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust.

2.11. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat de door eisers ter ondersteuning van hun asielaanvraag overgelegde stukken niet zijn aan te merken als nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden in de zin van artikel 4:6 Awb. De stukken die dateren van voor de uitspraak van deze rechtbank van 30 maart 2004 zijn al meegewogen, of hadden destijds kunnen worden ingebracht. Niet is gebleken dat dit laatste niet mogelijk was. De verklaringen van de moeder van eisers, die dateren van na genoemde uitspraak zijn niet afkomstig uit objectieve bron, zodat daaraan niet die waarde kan worden gehecht die eisers daaraan toegekend zouden willen zien. Ten aanzien van de ongedateerde stukken kan niet worden vastgesteld of het hier nieuw gebleken feiten zijn in de zin van artikel 4:6 Awb. De stukken die betrekking hebben op de (recente) verslechtering van de situatie betreffen de algemene situatie in Afghanistan. Hieruit valt niet af te leiden waarom juist voor eisers een hernieuwde bestuurlijke en rechterlijke beoordeling van de eerdere afwijzing op de in artikel 29, aanhef, eerste lid, onder a en b Vw 2000 gerechtvaardigd zou zijn. Ook overigens hebben eisers niets aangevoerd waaruit nieuw gebleken feiten en omstandigheden zijn af te leiden als bedoeld in artikel 4:6 Awb.

Gelet op de aard van de rechterlijke toetsing in het kader van artikel 4:6 Awb en hetgeen op basis van die toetsing hiervoor is overwogen, heeft de rechtbank geen aanleiding gezien het verzoek van eisers om aanhouding van het beroep ten einde de door eisers genoemde getuige te horen, gestand te doen. Het horen van deze getuige kan naar het oordeel van de rechtbank niet bijdragen aan de beoordeling van het beroep.

2.12. Verweerder heeft derhalve op goede gronden met toepassing van artikel 4:6, tweede lid, Awb eisers aanvraag afgewezen.

2.13. In wat eisers hebben aangevoerd met betrekking tot de inherente afwijkingsbevoegdheid ziet de rechtbank evenmin grond voor vernietiging van de bestreden beschikking. Gelet op de inhoud van de aanvraag van 30 september 2004 heeft verweerder deze mogen opvatten als een (herhaalde) asielaanvraag. In verband met het karakter van deze aanvraag was er, zoals verweerder in het verweerschrift terecht heeft aangegeven, geen ruimte voor toepassing van de inherente afwijkingsbevoegdheid. De verwijzing door eisers naar de uitspraak van de ABRS van 21 september 2006 doet hieraan niet af nu het in dat geval een reguliere aanvraag met toepassing van artikel 3.4, derde lid, Vw 2000 betrof. De rechtbank zal het gebrek in de motivering op dit punt met toepassing van artikel 6:22 Awb passeren nu eisers daardoor niet in hun belangen zijn geschaad.

Zaaknummer: Awb 07/3958 en 07/3894

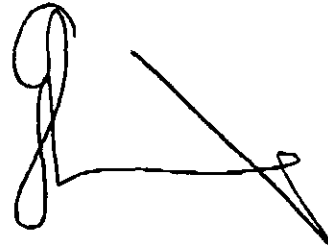
blad 5

2.14. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

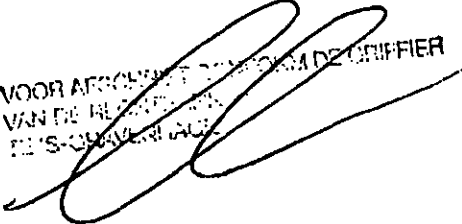
3. Beslissing

De rechtbank verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gegeven door mr. G. Laman en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. H.W. Wind als griffier op 30 augustus 2007.

VOOR AFSCHRIJF VAN DE RECHTBANK
DE GRIFFIER

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 5 SEP 2007

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
6015 B - 2 OKT 2007	
ZAAKNR.	7016
AAN: V 1	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Per telefax en per Falkkoerier
Afdeling Bestuursrechtspraak van de
Raad van State
t.a.v. de vreemdelingenkamer
postbus 16113
2500 BC DEN HAAG
Faxnummer: 070-3651380

HOGER BEROEPSCHRIFT

Geven eerbiedig te kennen:

1. geboren
V-nummer: , wonende te Groningen
en
2. geboren op wonende te
V-nummer:

Beide verzoekers zijn broers en bezitten de Afghaanse nationaliteit.

Zij kunnen zich niet verenigen met de uitspraak van de Rechtbank te Den Haag, zittinghoudende te Groningen, enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken van 30 augustus 2007, verzonden 5 september 2007 met als de registratienummers AWB: 07/3958 en 07/ 3894 in het geschil tussen hen en:

DE STAATSECRETARIS VAN JUSTITIE, voorheen de minister van justitie (i.c. de Immigratie en Naturalisatiedienst) te 's Gravenhage

Verzoekers hebben in na te melden geding uitdrukkelijk domicilie gekozen te Groningen aan de Loopplank 56 (9732 EC) ten kantore van ondergetekende gemachtigde de advocaat en procureur mr. J.F. de Ruijter de Wildt, welke laatste verklaart door verzoekers bepaaldelijk te zijn gemachtigd om namens hen hoger beroep in te stellen tegen voormelde uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen van 30 augustus 2007 en hen als gemachtigde in die zaak te vertegenwoordigen.

Een afschrift van voornoemde uitspraak van 30 augustus 2007 wordt hierbij overgelegd (productie 1).

I. FEITEN EN ACHTERGRONDEN

1. Appellanten hebben op 21 januari 2002 en 26 december 2001 aanvragen ingediend voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.
2. Geïntimceerde heeft de betreffende aanvragen afgewezen bij beschikkingen van respectievelijk 10 april en 9 april 2004.

3. Op 30 maart 2004 heeft de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, de beroepen tegen de afwijzende beslissingen ongegrond verklaard. Tegen die uitspraak is geen hoger beroep ingesteld.
4. Ondergetekende gemachtigde heeft namens appellanten bij brieven van 30 september 2004 de toenmalige Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie aangeschreven met het verzoek om vanwege schijnendheid gebruik te maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid.
5. Bij brieven van geïntimeerde van 11 november heeft deze appellanten vervolgens meegedeeld, dat de brieven als asielverzoeken zouden worden behandeld. Daarnaast zou ook worden beoordeeld of betrokkenen in aanmerking zouden kunnen worden gebracht van een reguliere verblijfsvergunning op grond van de inherente afwijkingsbevoegdheid van de Minister.
6. Bij afzonderlijke beschikkingen van 12 januari 2007 heeft geïntimeerde zowel de asielaanvragen als de verzoeken om met toepassing van de inherente afwijkingsbevoegdheid de betrokkenen wegens schijnendheid in aanmerking te brengen van een reguliere verblijfsvergunning afgewezen.
7. Tegen die beschikkingen hebben appellanten vervolgens beroep ingesteld. De beide beroepschriften zijn vervolgens door de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, gezamenlijk behandeld. Bij voormelde uitspraak van 30 augustus 2007, verzonden 5 september 2007 werd het beroep van appellanten ten slotte ongegrond verklaard.

II. GRIEVEN

1. *Ten onrechte heeft de Rechtbank in de rechtsoverwegingen 2.6 en 2.7 overwogen, dat artikel 4:6 AWB ondanks de uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 11 januari 2007 inzake tegen Nederland hier van toepassing is. Zo zou deze uitspraak het EHRM van ver na de indiening van de herhaalde aanvragen van 30 september 2004 en van slechts één dag voor de beslissingen van 12 januari 2007 dateren. Ook artikel 83 Vw 2000 zou volgens de Rechtbank niet het door appellanten beoogde effect sorteren. Ten onrechte is Rechtbank verder van oordeel, dat zich in het onderhavige geval geen zeer bijzondere situatie voordoet als bedoeld in Uw uitspraak van 19 mei 2004 (JV 2004, 313.) op grond waarvan artikel 4:6 AWB buiten toepassing zou moeten blijven. Ten onrechte is de Rechtbank van oordeel, dat appellanten in verband met de uitspraak van het EHRM van 11 januari 2007 een nieuwe asielaanvraag zouden moeten indienen.*

Toelichting

- 1.1 Volgens de artikelen 93 en 94 van de Grondwet is de Rechter verplicht een nationale regeling bij strijdigheid met een ieder verbindende verdragsbepaling buiten toepassing te laten.
- 1.2 De uitspraak van het EHRM in de zaak _____ kan als een "pilot judgment" worden beschouwd voor het Nederlandse bestuur en de Nederlandse rechtspraak in

asielzaken. In die zaak heeft het EHRM zich namelijk niet beperkt tot het doen van een uitspraak in dat ene specifieke individuele geval. In heeft het Hof ook een algemene interpretatie van de EVRM begrippen zelf en speciaal van artikel 3 EVRM gegeven.

- 1.3 In een dergelijk geval dient te worden uitgegaan van de zogenaamde incorporatie gedachte namelijk, dat de interpretaties, die het Hof in een bepaalde uitspraak geeft een integraal deel uitmaken van de EVRM tekst. Dat laatste betekent, dat wanneer het EHRM in een bepaalde zaak een interpretatie geeft van één of meerdere Verdragsbepalingen zoals hier met betrekking tot artikel 3 EVRM dit geacht wordt altijd al de interpretatie te zijn geweest van de betreffende verdragsbepaling of bepalingen.
- 1.4 Volgens ro. 2.4 t/m 2.7 van de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 30 maart 2004 was niet de geloofwaardigheid van het asielrelaas aan de orde maar spitste het geding zich in de eerste asielprocedure zich toe tot de vraag of uitgaande van dat asielrelaas door appellanten aannemelijk was gemaakt dat met betrekking tot hen persoonlijke feiten en omstandigheden bestaan die hun vrees voor vervolging dan wel voor een onmenselijke en/of menonwaardige behandeling of bestraffing aannemelijk maken (door mij onderstreept). Bij de interpretatie van het bepaalde in artikel 3 EVRM baseerde de Rechtbank zich in die zaak nog op de interpretatie van Uw Afdeling van de uitspraak van het EHRM van 30 oktober 1991 in de zaak tegen het Verenigd Koninkrijk. De thans bestreden beslissingen van 12 januari 2007 zijn zelfs expliciet gemotiveerd door naar voornoemde uitspraak van het EHRM van 30 oktober 1991 te verwijzen.
- 1.5 In het licht van de interpretatie van het EHRM van artikel 3 EVRM in de zaak en gezien voornoemde incorporatie gedachte kan voornoemde interpretatie van artikel 3 EVRM met een toepassing van het "single out" beginsel onmogelijk nog langer standhouden en is de Rechtbank in de bestreden uitspraak van 30 augustus 2007 dan ook ten onrechte voorbijgegaan aan de uitspraak van het EHRM van 11 januari 2007 in de zaak tegen Nederland.
- 1.6 Appellanten voelen zich in hun opvatting gesteund door de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage nevenzittingsplaats Zwolle van 16 april 2007 registratienummers: AWB 07/13354 (voorlopige voorziening) en 07/13352 (beroep). Zo overweegt de Rechtbank in ro 2.7 van voornoemde uitspraak, dat de uitspraak van het EHRM van 11 januari 2007 weliswaar geen nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid oplevert, maar dat aan die uitspraak ook niet kan worden voorbijgegaan. De Rechtbank motiveert dat laatste door te stellen, dat aan die uitspraak van het EHRM nieuwe criteria voor interpretatie van de regelgeving en beleid kunnen worden ontleend en dat de beiden zaken bovendien op significante punten overeenkomen.
- 1.7 Verder voelen appellanten in hun opvatting ook gesteund door wat de Staatssecretaris van Justitie in haar brief van 22 juni 2007 nr. 5489047/07/DB aan de Voorzitter van de Tweede Kamer heeft geschreven over de gevolgen van de uitspraak van het EHRM van 11 januari 2007 in de zaak , die in eerste aanleg als productie 2 bij brief van 16 augustus 2007 is overgelegd.
- 1.8 Het voorgaande blijkt uit de volgende passage van de brief van 22 juni 2007.

"Uit de overwegingen van de uitspraak valt af te leiden dat het Hof het "single out" vereiste nuanceert ten aanzien van eerdere jurisprudentie. Indien een vreemdeling tot een kwetsbare minderheidsgroep behoort in zijn land van herkomst behoort –waarbij van belang kan zijn dat hij persoonlijk reeds nadelige gevolgen heeft ondervonden als lid van deze kwetsbare groep- en deze groep in het algemeen geen bescherming tegen mensenrechtenschendingen kan verkrijgen, kan worden aangenomen dat deze vreemdeling bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling

Volgens het huidige beleid wordt, in de lijn met het "single out" vereiste een zwaar accent gelegd op het individuele verhaal van asielzoekers waar het gaat om dreigende schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer. Met een nadere invulling van dit beleid zullen de beslissingen van de IND en de rechter ten aanzien van artikel 3 EVRM-toetsing worden afgestemd met de huidige jurisprudentie van Hof op dit punt. Hiermee zal ook rekening worden gehouden bij de verdere behandeling van aanhangige zaken" (-door mij onderstreept-). (zie TK 2006/2007, 29 344 en 30 600 VI, nr. 64 blz 2)

- 1.9 Uit het voorgaande volgt, dat de bestreden uitspraak van 20 augustus 2007 om de beroepen ongegrond te verklaren op dit punt op onjuiste overwegingen is gebaseerd en dat die uitspraak alleen al om die reden niet in stand kan worden gelaten.
2. *Ten onrechte heeft de Rechtbank blijkens de rechtsoverwegingen 2.6 en voorts blijkens 2.8 t/m 2.12 in de bestreden uitspraak toepassing gegeven aan artikel 4:6 AWB en het beroep van appellanten ongegrond verklaart, omdat zich volgens de Rechtbank in deze zaak geen nieuwe feiten en omstandigheden in de zin van dat artikel zouden hebben voorgedaan. Er zou volgens de Rechtbank namelijk uit de uitspraak van het EHRM in de zaak . niet te leiden zijn, dat de toepassing van artikel 4:6 AWB strijdig is met enige Verdragsbepaling. Voorts zou geïntimeerde volgens de Rechtbank ook terecht en eveneens op basis van artikel 4:6 EVRM een aantal documenten niet in het afwegingsproces hebben betrokken.*

Toelichting

- 2.1 Het absolute karakter van het verbod van een onmenselijke en/of menonwaardige behandeling of bestraffing in artikel 3 EVRM en het recht op een effectieve bescherming tegen (dreigende) schendingen van de mensenrechten verdraagt zich niet met de toepassing van artikel 4: 6 AWB.
- 2.2 Appellanten kunnen zich daarbij wel degelijk beroepen op de meermalen al eerder genoemde uitspraak van het EHRM in de zaak . Zo blijkt uit die uitspraak, dat het Hof geen onderscheid maakt tussen een eerste en een herhaalde asielaanvraag. Zij staan met die conclusie niet alleen. De Staatssecretaris van Justitie heeft namelijk blijkens de beantwoording van Kamervragen over de gevolgen van de uitspraak van het EHRM in de zaak al hetzelfde geconstateerd. Daarbij verwijzen appellanten kortheidshalve naar de inhoud van de pleitnota van 27 augustus 2007 onder 11 in de procedure in eerste aanleg en het daarin aangegeven citaat (zie TK 2006-2007, 19 637 nr. 1154 "Het Hof maakt in tegenstelling tot Nederland geen verschil tussen eerste en herhaalde aanvragen.")

- 2.3 Verder kan ook verwezen worden naar het interview met mr. W.M.E Thomassen voormalig rechter bij het EHRM en thans lid van de Hoge Raad "Terugblik op Straatsburg" in NJCM bulletin 55 jaar Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van januari 2006. Zo constateert dat Nederland geweldig goed is in het ontwikkelen van subtiel redeneringen rond mensenrechten zonder dat de uitkomst centraal staat. Terwijl Mensenrechten eigenlijk zouden moeten bewerkstellingen dat bij de toepassing van de regels wordt gekeken of de uitkomst in strijd komt met fundamentele rechten. In hetzelfde interview constateert hij verder, dat zowel de Raad van State als de Hoge Raad als ingang bij mensenrechtenschendingen zichzelf beperkingen hebben opgelegd. Beide colleges volgens hem namelijk vast aan een dogmatiek, waardoor zij niet ten volle zijn toegerust om de rol van het EVRM op nationaal niveau te vervullen. Wat o.a de vreemdelingenrechter betreft, stelt hij dat het formeel administratief denken het niet altijd toestaat, dat relevante feiten in een later stadium van de procedure alsnog worden onderzocht (zie blz 25 van het interview met Thomassen van Rick Lawson). Na de uitspraken van het EHRM in de zaak waar al eerder tijdens de behandeling van de aanvragen door de IND een beroep op is gedaan, heeft het EHRM in de meermalen al genoemde zaak van Nederland verder voorgegaan inzake de juiste toepassing van artikel 3 EVRM en het "rigoureux scrutiny" and "full proof" vereiste.
- 2.4 Het is algemeen bekend, dat momenteel bij het EHRM een aantal zaken tegen Nederland nog aanhangig zijn waar deze kwestie expliciet aan de orde is.
- 2.5 Verder had de Rechtbank vanwege het voorgaande en wat appellanten daarnaast nog meer in eerste aanleg al naar voren hadden gebracht ook niet kunnen volstaan met de overweging, dat uit de uitspraak van het EHRM in de zaak niet af te leiden zou zijn, dat artikel 4:6 AWB als strijdig met enige Verdragsbepaling buiten toepassing dient te blijven.
3. *Ten onrechte heeft de Rechtbank in de bestreden uitspraak de conclusie van getimeerde gevolgd, dat zich in deze zaak geen nieuwe feiten en omstandigheden zouden hebben voorgedaan en heeft de Rechtbank appellanten in hun beroep ongegrond verklaard.*

Toelichting

- 3.1 Nieuw is, dat door appellanten voor het eerst ook een video en een brief van hun moeder kon worden overgelegd, waaruit blijkt dat hun moeder en jongste broer na de overwinning van de Noordelijke Alliantie gesteund door o.a. Amerikaanse en Engelse troepen op de Taliban in 2001 ook hebben moeten vluchten en dat zij in Pakistan verblijven. Ten onrechte wordt hier ook het zogenaamde objectieve bron vereiste tegengeworpen. In de eerste plaats gaat het hierbij om een aanvulling op de individuele asielrelazen van appellanten. Het gaat hier bovendien om informatie, die gemakkelijk via buitenlandse zaken in Pakistan te verifiëren valt.
- 3.2 Nieuw is ook, dat uit de thans overlegde stukken blijkt, dat appellant sub 1 zich niet alleen in door hem zelf geschreven artikelen zeer kritisch over Afghanistan, de islamisering van de politiek en de staat en de krijgsheren heeft uitgelaten, maar dat de eerder geschreven artikelen ook met zijn foto en met vermelding van zijn eigen naam opnieuw zijn gepubliceerd.

- 3.3 Ten tijde van eerste asielzaken werden de krijgsheren voornamelijk nog als vrijheidstrijders, bevrijders en coalitiegenoten gezien en niet als notoire schenders van de mensenrechten en een probleem voor een vrij en democratisch Afghanistan. De rapporten van Human Right Watch over de wandaden van de krijgsheren als "The rule of the gun" (uitgekomen in september 2004) en "Blood-Stained Hands" (uitgekomen in 2005) waren toen ook nog niet verschenen. Beginnend in 2006 en zich vooral voortzettend in 2007 is door de steeds groeiende stroom van negatieve berichtgeving over de situatie in Afghanistan de perceptie van de Afghaanse werkelijkheid in de Westerse landen sterk veranderd. Destijds was nog de verwachting, dat de val van de Taliban in 2001 en de verovering van Kabul en grote delen van Afghanistan vrijheid, democratie en voorspoed voor de bevolking zou brengen. Die verwachting is voorgoed de bodem in geslagen. Volgens de heersende opvattingen zullen daarvoor in het gunstigste geval nog tientallen jaren voor nodig zijn. Vooral dit jaar laat zich in Afghanistan nog maar alleen een negatieve spiraal zien. De situatie en de gevaren blijken in de loop van de jaren na afloop van de eerste asielzaken veel complexer en groter te zijn dan destijds werd aangenomen. Toen was op dit terrein in feite alleen de Taliban in beeld. Met de Taliban zou toen voorgoed zijn afgerekend. Toen was er ook nog volop hoop, dat de regering Kassi gesteund door Westerse troepen er in zou slagen om de situatie te normaliseren en vrijheid en democratie te brengen. Sinds dien heeft niet alleen de Taliban veel van het verloren terrein weer heroverd (-van verschillende kanten wordt recentelijk zelfs aangestuurd op een vergelijk met de Taliban-). Ook de ultra conservatieve krijgsheren hebben de laatste tijd weer veel aan macht en invloed gewonnen. Verder is het vertrouwen van de bevolking in de regering Kasai en de binnenlandse steun voor zijn regering thans zo goed als geheel verdwenen. Nepotisme en corruptie en rechteloosheid vieren in het huidige Afghanistan weer volop hoogtij. De eeuwenoude tegenstellingen tussen de Pashtuns aan de ene kant en de overige etnische bevolkingsgroepen aan de andere kant en de spanningen tussen de verschillende etnische groepen onderling zijn ook weer toegenomen. Ook de islamisering van de Afghaanse samenleving schrijdt onder sterke invloed van de ultra conservatieve krijgsheren en door de weer groeiende invloed van de Taliban weer verder voort. Werd b.v. geloofswal volgens althans de ambtsberichten van buitenlandse zaken van destijds in de praktijk niet bestraft. Nu komt dat volgens de meest recente algemene ambtsberichten in de praktijk weer wel voor. In het licht van het bovenstaande en de huidige inzichten en gezien ook de uitspraak van het EHRM in de meermalen al genoemde zaak van zouden de asielaanvragen nu nooit meer zo kunnen worden afgedaan als destijds bij de eerste asielverzoeken.
- 3.4 In het aanhoudende geweld, dat de Afghaanse maatschappij van verschillende kanten teistert, zijn zich in de loop der jaren steeds meer bepaalde algemene patronen gaan aftekenen. Uit recente algemene ambtsberichten, andere rapporten en uit de berichtgeving over Afghanistan valt af te leiden, dat niet alleen mensen, die zich kritisch over de huidige machthebbers en/of krijgsheren hebben uitlaten, zoals politieke tegenstanders of journalisten gevaar lopen, maar dat de laatste tijd in groeiende mate ook onderwijzers, en leraren en mensen, die bijvoorbeeld werken voor de Westerse hulporganisaties het doelwit zijn bij de gerichte mensenrechtenschendingen.

- 3.5 Het gaat daarbij om mensen uit dezelfde zeer kleine en vooral in Kabul en omgeving gesitueerde en daarom gemakkelijk traceerbare sociale groep. Ook appellanten behoren gezien hun afkomst, achtergrond, opleiding en denkwereld tot die uiterst kwetsbare groep.
- 3.6 Ten onrechte is de Rechtbank aan het voorgaande en gelet op de uitspraak in de zaak en verder gezien alles wat in dit kader eerder nog meer naar voren is gebracht voorbij gegaan. Korthedshalve verwijzen appellanten wat dat laatste betreft naar alle stukken, die van hun kant eerder in deze zaak zijn ingebracht en hier als herhaald en ingelast moeten worden beschouwd.
4. *Ten onrechte heeft de Rechtbank ook wat betreft de inherente afwijkingsbevoegdheid het beroep ongegrond verklaard met als overwegingen, dat het karakter van de aanvraag daartoe geen ruimte zou bieden en een beroep op Uw uitspraak van 21 december 2006 daarom niet zou kunnen slagen, omdat appellanten vanwege het eerste door het gebrek aan motivering niet in hun belangen zouden zijn geschaad.*

Toelichting

- 4.1 Appellanten het bovenstaande niet volgen. In september 2004 was het schrijven van een 14.1 brief nog maar kort actueel. Niemand had enig idee op dat moment hoe de Minister in de praktijk met dergelijke verzoeken zou omgaan. In de betreffende brieven zijn de zaken van appellanten daarom in zo breed mogelijke zin aan de Minister voorgelegd.
- 4.2 Het is onjuist, dat de aanvragen alleen asielgerelateerde aspecten bevatten. Zo is gewezen op het lange verblijf in Nederland. Ten tijde van de bestreden beslissingen waren betrokkenen liefst zes jaar al in Nederland. Verder is ook verwezen naar de zaak van de zuster van appellanten. Zij was immers ook samen met hen naar Nederland was gevlucht. (De zuster heeft recent een verblijfsvergunning gekregen.) Voorts hebben wij er op gewezen hoe goed appellanten in de Nederlandse samenleving zijn geïntegreerd. Appellant sub 1 levert zelfs een schoolvoorbeeld op van een in alle opzichten geslaagde integratie. Hij is intussen toegelaten tot de universiteit om ook het Nederlandse arts examen te kunnen behalen. Hij spreekt beter Nederlands dan de meeste in Nederlandse ziekenhuizen praktiserende buitenlandse artsen. Met het verstrekken van een reguliere verblijfsvergunning aan appellanten is gezien de komende vergrijzing en situatie op de arbeidsmarkt wel degelijk ook een Nederlands belang gediend.
- 4.3 Onderwerp van het geschil waren in eerste aanleg de bestreden beslissingen van 12 januari 2007 en niet wat namens geïntimeerde later nog naar voren is gebracht. Zij zijn ook niet in waarom niet gelijktijdig zowel een verblijfsvergunning asiel als een reguliere verblijfsvergunning aangevraagd kan worden. Dat één van de twee aanvragen slechts kan worden gehonoreerd en dat het om aparte trajecten gaat doet daar niets vanaf. De afwijzing van de twee asielverzoeken betekende tevens dat er wel degelijk ruimte bestond om in het kader van de inherente afwijkingsbevoegdheid de aanvragen van een reguliere verblijfsvergunning vervolgens in behandeling te nemen en daarover te beslissen. Dat laatste is hier ook gebeurd.

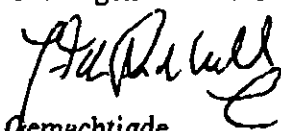
- 4.4 Ook het vertrouwensbeginsel is hier in het geding. Geïntimeerde kan in dat kader zich niet na het nemen van een beslissing op dit onderdeel daarop nog terugkomen met de bewering, dat er eigenlijk geen ruimte meer was voor een beslissing op dit punt. De genomen beslissing dient dan ook aan alle eisen te voldoen, die de wet en de jurisprudentie daaraan stelt.
- 4.5 De Rechtbank is wat dit onderdeel betreft te veel ook op de plaats gaan zitten van het bestuur. Appellanten blijven dan ook de opvatting huldigen, dat de bestreden beslissingen op dit onderdeel een deugdelijke motivering ontberen.

REDENEN WAAROM

Appellanten Uw Afdeling verzoeken:

1. Het hoger beroep gegrond te verklaren met vernietiging van de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage nevenzittingsplaats Groningen van 20 augustus 2007 gedaan in de zaak in eerste aanleg tussen de Staatssecretaris van Justitie en appellanten.
2. Opnieuw rechtdoende het beroep van appellanten gericht tegen de beslissingen van de Staatssecretaris van Justitie voorheen de Minister van Justitie van 12 januari 2007 alsnog gegrond te verklaren en de bestreden beschikkingen te vernietigen.
3. Te bepalen, dat geïntimeerde met inachtneming van Uw uitspraak nieuwe beslissingen dient te nemen.
4. Geïntimeerde te veroordelen in de kosten van het geding in beide instanties.

Groningen 2 oktober 2007

Gemachtigde